

Arendsoog en het blaffende zand

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en het
blaffende zand*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1962

© P. Nowee, 1962

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1025 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 1139 3 (hardback)

ISBN 978 90 499 1086 0 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Raadsels per brief

Met een diepe zucht liet Arendsoog zich neervallen in de schommelstoel op de veranda. Enkele minuten bleef hij onbeweeglijk zitten. Glinsterende zweetdruppeltjes kropen met schokjes langs zijn voorhoofd naar beneden, vonden hun weg versperd door de donkere wenkbrauwen en vloeiden samen. Dan gleden de nu gevormde straal-tjes verder langs de bruinverbrande slapen en wangen van de cowboy. Het was warm. Eigenlijk veel te warm voor de tijd van het jaar. De zon stond als een gloeiende bol boven de verdroogde grond van Arizona. Het gras op de anders zo groene heuvels was verdord en geel geworden; beken waren opgedroogd en de machtige Gila-rivier was nu niet meer dan een armzalig stroompje. De hittegolf duurde nu al twee weken en het zag er niet naar uit, dat er spoedig verandering van weer zou komen. Iedere dag weer was de hemel even blauw en wolkeloos.

Steunend op de leuning van de stoel ging Arendsoog rechtop zitten. Met zijn hoed wuifde hij zich koelte toe. De S-ranch scheen verlaten. Uit het hoofdgebouw drong geen enkel geluid door naar buiten. Aan de zuidkant waren de luiken voor de ramen gesloten en boven het platte dak van de keuken was een grote, witte doek gespannen om de hitte zoveel mogelijk te weren. Ook in het cowboyhuis heerste volkomen stilte en zelfs de smid, die zijn werkplaats achter het cowboyhuis had, was het te warm geworden en hij had er het bijltje, of beter gezegd de hamer, bij neergelegd. In de schaduw van het grote berghok zaten drie cowboys te slapen.

Met een glimlach op zijn gezicht draaide onze vriend een sigaret. Er was alle reden om te glimlachen. Hij was tevreden! Het was in alle opzichten een goed jaar geweest. Geen zieken thuis of onder het vee, geen veediefstallen, geen moeilijkheden met burens. Het was in lange tijd niet zo rustig geweest in dit gedeelte van Arizona. Toch gleed er even een bezorgde trek over het gezicht van de cowboy. Oh, het vee ondervond nog niet veel last van de hitte, maar als het weer niet spoedig zou omslaan kon dat wel eens anders worden! Hij was nu juist

teruggekeerd van een inspectietocht naar de zuidelijke weiden. Het vee liep er nog goed bij, maar het waterpeil in de Old Man's-kreek gaf alle reden voor ongerustheid. Enfin, wuifde hij zijn zorgen weg, van het weer kon je nooit op aan. Hij kwam langzaam overeind en leunde tegen het hek van de veranda. De schommelstoel wiebelde zachtjes na. Behaaglijk trok de cowboy aan zijn sigaret. Hij moest zich geen zorgen maken voor de tijd. Hij wreef zijn paard, dat doodstil in de drukkende hitte voor hem stond, over de neus. 'We moeten dankbaar zijn voor alles wat we gekregen hebben, boy,' mompelde hij.

Lightfeet snoof en duwde zijn neus in de hand van zijn baas.

'Ja, je krijgt te drinken,' ging Arendsoog op dezelfde toon verder tegen het dier. 'Kom maar mee.' Hij stapte het trapje van de veranda af. Terwijl hij naar de waterput liep, keek hij naar de zon, die trillend boven de heuvels stond. Het zou nu ongeveer twee uur zijn, schatte hij. Hij verwachtte Witte Veder, zijn Indiaanse vriend, ieder moment terug van een inspectietocht naar de noordelijke weiden.

De middag liep al ten einde, toen Witte Veder eindelijk terugkeerde. Hij had in de gloeiende middaghitte enige tijd gerust om zijn paard niet al te zeer te vermoeien. Toen hij weer opgestegen was, had hij de teugels vrij gelaten en het dier zelf zijn tempo laten bepalen. De laatste mijlen was het paard steeds sneller gaan lopen en in een werkelijk razende vaart galoppeerde het dier het erf van de S-ranch op. Bij de waterput hield het plotseling sterk in. Arendsoog, die de Indiaan had zien aankomen, ging hem tegemoet. En terwijl Witte Veder water putte voor zijn rijdier, bracht hij verslag uit van zijn bevindingen. Ook op de noordelijke gronden gaf de situatie nog geen aanleiding tot ernstige ongerustheid. De twee beken, die hun oorsprong vonden in de bergen, voerden nog steeds voldoende water aan voor het vee. De enige bijzonderheid was eigenlijk, dat de helft van het vee van de Double W-ranch, op zoek naar water, tussen de kudde van Arendsoog verdwaald was.

Arendsoog haalde zijn schouders op. Natuurlijk ging het niet aan, dat het vee van een buurman zijn grond kaal graasde; maar hij kon deze dieren nu toch moeilijk verjagen en laten omkomen van de dorst. Als er een einde kwam aan de hittegolf, zouden de dieren vanzelf wel weer terugkeren naar het gebied van de Double W.

In de deuropening van het ranchgebouw verscheen een meisje. 'Bob!' riep ze hard. 'Het eten staat al op tafel, maar moeder wil niet

beginnen voor jullie er zijn.'

'We komen,' riep Arendsoog terug en tot Witte Veder ging hij verder: 'Je hoort het. Mijn dierbare zus roept. Ga maar gauw het stof een beetje van je afwassen.'

Ann, Arendsoogs zuster, was alweer naar binnen gegaan.

In de gang draaide ze zich nog even om. 'Schieten jullie alsjeblieft op,' riep ze. 'Ik val bijna van de graat!'

Aan tafel was het ongewoon rustig. Ann voerde anders altijd het hoogste woord, maar vandaag zat ze met een geheimzinnig glimlachje om haar lippen stil voor zich uit te staren. Vergiste Arendsoog zich of wisselde ze enkele malen een blik van verstandhouding met haar moeder? Op een gegeven moment was hij er zeker van, dat er iets aan de hand was. Voor de zoveelste maal had Ann veelbetekenend naar haar moeder gekeken, toen deze zich niet langer kon goedhouden. Ze schoot in de lach en voor Ann was dit het teken om ook in lachen uit te barsten.

Arendsoog keek verbaasd van de een naar de ander. Hij begreep er niets van en ook Witte Veder's gezicht was een groot vraagteken. 'Wat is er voor grappigs gebeurd?' wilde de cowboy een beetje nieuwsgierig weten. 'Laat ons meelachen.'

'Ach nee, er is niets bijzonders,' antwoordde zijn moeder. 'Ann en ik hebben binnenpretjes.'

'Noemt u dat binnenpretjes?' De cowboy wees op zijn zuster, die hiklachend met de armen onder haar hoofd voorover op tafel lag. De tranen van het lachen rolden over haar wangen.

'Ik was van plan je te vragen of je iets voor mij wilde doen, maar toen we het er vanmorgen samen even over hadden, zei Ann...'

'... dat je er nooit zou intrappen!' viel Ann haar moeder gierend in de rede.

'Ann, dat zijn geen woorden voor een meisje,' zei Mrs. Stanhope vermanend.

'Maar wat wilde u mij in 's hemelsnaam vragen?' vroeg Arendsoog, die er nog steeds niets van snapte.

Mrs. Stanhope beet op haar onderlip en zocht naar de woorden om mee te beginnen. 'Mrs. Franklin is vanmorgen hier geweest. Je weet, dat ze kort na de dood van haar man de ranch heeft verkocht en in Mining Valley is gaan wonen. Misschien weet je ook, dat Mrs. Franklin niet uit de States komt, maar uit Salvador...'

'Salvador?' vroeg Arendsoog. 'Is dat niet een van die kleine staatjes

ten zuiden van Mexico?’

‘Ja, ik weet ook niet precies waar het ligt, maar het is in elk geval daar in de buurt. Mister Franklin was in zijn jonge jaren een echte gelukszoeker en hij leerde zijn vrouw kennen, toen hij op een van zijn zwerftochten door Salvador kwam. Nadat ze getrouwd waren, zijn ze naar het noorden getrokken en bij Mining Valley kocht hij een stuk grond. Om kort te gaan, nu haar man gestorven is, voelt Mrs. Franklin zich erg eenzaam. Ze heeft geen kinderen en haar enige familieleden, twee oudere zusters, wonen in Salvador. Ze is nu van plan om terug te gaan naar haar vaderland en...’

Ann had al die tijd haar lippen op elkaar geklemd, maar nu kon ze toch echt niet meer laten haar moeder in de rede te vallen. ‘...en nu wilde moeder je vragen of jij Mrs. Franklin naar Salvador wilt begeleiden...!’ huilde ze van het lachen. Arendsoog had van verbazing de tafelrand gegrepen.

‘Wat!?’

‘Ja, het is waar,’ gierde Ann. Ze stond op van tafel en liep naar haar broer toe. ‘Oh Bob, ik lach me dood,’ zei ze, terwijl ze de cowboy uitbundig op de schouders sloeg. Ze pakte de hoed van haar broer, die achter hem op een stoel lag, zette hem met een zwierig gebaar op haar krullen en ging achter haar moeder staan. ‘Komt dat zien! Komt dat zien!’ ratelde ze, alsof ze een kermisattractie aanpreef. ‘Komt dat zien! De schrik van de misdadigers! De ridderlijke beschermer van het zwakke geslacht!’ Met twee vingers schoot ze een denkbeeldig pluisje van de jurk van haar moeder. ‘Er zat een pluisje op uw japon, Mrs. Franklin,’ ging ze dan plotseling in een andere rol verder. ‘Zit u goed, Mrs. Franklin? Zal ik het raampje van de koets sluiten, Mrs. Franklin? Wat een prachtig landschap, nietwaar Mrs. Franklin? Bent u vermoeid, Mrs. Frank...’ Ze kon niet verder en vloog haar broer, gierend van de lach, om de hals. ‘Bob, ik zie je al...!’

Arendsoog maakte zich met moeite los uit de omhelzing van zijn zuster. Een ogenblik wist hij niet of hij boos zou worden of ook in lachen zou uitbarsten. ‘Moeder, wilde u werkelijk vragen of ik...?’

‘Ach, Ann kan altijd zo overdrijven. Ze heeft me niet eens de kans gegeven om uit te spreken.’ Mrs. Stanhope keek haar dochter bestraffend aan. Dan stond ze op en liep naar de grote ladenkast in de hoek van de kamer. Toen ze terugkwam naar de tafel, had ze een brief in haar hand. ‘Als Ann me nu even de gelegenheid geeft, kan ik je alles vertellen.’ Ze ging weer zitten en vouwde de brief open. ‘Ik vertelde je

dus, dat Mrs. Franklin wil terugkeren naar Salvador. Ze was van plan om zich te gaan vestigen in het stadje waar ook haar zusters wonen. Ze schreef een brief aan haar zusters en vroeg ze daarin om eens uit te kijken of er niet een winkel te koop was in Calamayor, zo heet het stadje. De ranch bij Mining Valley heeft namelijk aardig wat opgebracht en Mrs. Franklin piekerde er niet over om tot haar dood te gaan rentenieren. Wel, vijf dagen geleden kreeg ze antwoord van haar zusters. Ik mag wel zeggen: een heel vreemd antwoord...’ Ze gaf de brief aan Arendsoog.

De ogen van de cowboy vlogen over de regels. Het eerste gedeelte van de brief ging over koetjes en kalfjes. Halverwege had Mrs. Franklin een dikke rode streep gezet, als om aan te geven, dat het nu volgende belangrijk was. Arendsoog legde de brief voor zich op tafel en begon hardop uit het Spaans te vertalen:

... Misschien zijn we een beetje lang van stof geweest, maar we hebben elkaar al zo'n tijd niet geschreven, dat Antonia en ik je een heleboel te vertellen hadden. Nu iets over je plannetje om hierheen te komen. Natuurlijk willen wij niets liever dan dat, maar toch, lieve Elisa, moeten we je aanraden in Arizona te blijven. Er gebeuren hier de laatste tijd vreemde dingen. Soms klinkt 's nachts plotseling een griezelig geluid uit de bergen. Het lijkt op het blaffen en grommen van een hond, echter vele malen harder en vreselijk onheilspellend. De mensen schrikken er wakker van en er ontstaat paniek, want ze weten wat er gebeuren gaat ... Als het geluid verstomd is, trekt er namelijk een bende schietende en brandstichtende kerels door de straten. De sheriff staat machteloos. Maanden geleden is er een soort burgerwacht ingesteld. Het helpt allemaal niets. De schurken weten precies waar de zwakke plekken zijn en vallen telkens van een andere kant aan. En niemand weet waar de kerels zich ophouden en waarom ze hun vernielzucht in onze stad botvieren. Lieve Elisa, je zult wel begrepen hebben, dat de toekomst er hier niet rooskleurig uit ziet. Er zijn de afgelopen maanden al heel wat mensen weggetrokken uit de stad. Zij proberen hun bezittingen in veiligheid te brengen voor het te laat is. Daarom, Elisa, kunnen Antonia en ik je maar één raad geven: blijf in Arizona. Maak je over ons geen zorgen. Zodra deze nachtmerrrie voorbij is, zullen we je weer schrijven. Laten we hopen, dat het ogenblik

waarop we, in Calamayor, weer herenigd zijn niet ver meer is!
Veel liefs van Antonia en

Nuri

Er viel een stilte, toen Arendsoog uitgesproken was. In gedachten vouwde de cowboy het papier weer op.

‘Begrijp je nu waarom ik je vroeg Mrs. Franklin naar Salvador te vergezellen?’ verbrak Mrs. Stanhope de stilte. ‘Dus ze is toch van plan om te gaan, ondanks de raad die haar zusters haar gaven?’

‘Ja, je kunt je indenken, dat ze geen ogenblik rust meer heeft. Ze maakt zich natuurlijk zorgen over Antonia en Nuri.’ Mrs. Stanhope zweeg even en zuchtte diep. ‘Je weet, Bob, dat ik het niet prettig vind als je je weer in het een of andere gevaarlijke avontuur stort... Mrs. Franklin was echter ten einde raad, toen ze vanmorgen hier kwam en ik heb haar beloofd, dat ik mijn best voor haar zou doen...’

Arendsoog liep naar het raam en staarde over de heuvels. Hij had bewondering voor zijn moeder. Ze zette haar eigen angst en zorg van zich af om Mrs. Franklin te helpen. Toen hij zich omdraaide, bemerkte de cowboy, dat drie paar ogen op hem gericht waren. ‘Ik ben trots op u, moeder,’ zei hij. ‘Salvador is ver weg en ik ben bang, dat het daar, veel dichterbij de evenaar, nog warmer is dan hier. Maar ik beloof u, dat ik Mrs. Franklin zal helpen. Hoe denk jij erover, Witte Veder?’

De Indiaan had niet veel woorden nodig. ‘Wat Arendsoog zeggen goed zijn.’

Arendsoog knikte dankbaar. Op Witte Veders medewerking kon hij rekenen. ‘Er is echter een ‘maar’ aan mijn belofte verbonden,’ ging hij verder. ‘De hittegolf houdt nog steeds aan en de toestand wordt steeds ernstiger. Er is nog maar net voldoende water voor het vee...Zodra het weer echter omslaat, ben ik bereid om te vertrekken.’

‘Dan wij morgen vertrekken kunnen,’ merkte Witte Veder nuchter op.

‘Morgen!?’

Witte Veder knikte. ‘Mij weten er regen komen vannacht.’

Arendsoog keek nogmaals naar buiten. De hemel was nog steeds strak blauw. Hij wist echter, dat de Indiaan zich zelden of nooit vergiste bij zijn weervoorspellingen. ‘O.K.,’ zei hij. ‘In dat geval rijd ik morgen naar Mining Valley om Mrs. Franklin te waarschuwen, zodat ze haar vertrek kan voorbereiden.’

Die nacht dreven zware wolken uit het westen het land binnen en toen de dag aanbrak, ging de zon schuil achter een grauwe watten massa. De regen kletterde op het dak van de S-ranch!

HOOFDSTUK 2

Calamayor

Toen de zon onderging, hield Arendsoog zijn paard in en zette zijn kijker aan de ogen. Hij tuurde naar de horizon, die gevormd werd door een hoog gebergte.

‘Dat moet Calamayor zijn,’ mompelde hij, terwijl hij de stad bekeek, die voor het blote oog nog verborgen aan de voet van de bergen lag.

Witte Veder had het voorbeeld van zijn vriend gevolgd en keek nu in de aangewezen richting. ‘Dat nog drie uren rijden zijn,’ meende hij.

Arendsoog was het met hem eens. Hij schoof de kijker weer in elkaar en borg hem in zijn zadeltas. ‘Nog drie uur,’ herhaalde hij. ‘Ik begon al bang te worden, dat er nooit een einde aan onze reis zou komen.’

Het was inderdaad een lange en vermoeiende reis geweest. De afstand van Mining Valley naar Dorwan had Mrs. Franklin per koets afgelegd, terwijl Arendsoog en Witte Veder ernaast reden. In Dorwan waren ze gedrieën op de trein gestapt naar Guaymas, de Mexicaanse havenstad aan de Golf van Californië. Hier waren hun wegen uit elkaar gegaan. Mrs. Franklin ging aan boord van een kustvaarder, die haar in ongeveer tien dagen van Guaymas naar San Salvador, de hoofdstad van Salvador, zou brengen. Arendsoog, die de zorg voor het geld van Mrs. Franklin op zich genomen had, zou met Witte Veder de reis verder te paard maken. In San Salvador zou Mrs. Franklin haar intrek nemen in een hotel, totdat zij van Arendsoog bericht zou ontvangen, dat zij naar Calamayor kon komen. De cowboy wilde namelijk liever eerst de kat eens uit de boom kijken en had zich daarom voorgenomen om voorlopig ook geen contact op te nemen met de zusters van Mrs. Franklin.

Langzaam reden onze vrienden langs de eerste, nauwelijks verlichte, huizen van Calamayor. Wat uit de verte een blinkend witte stad had geleken, bleek van dichtbij een verzameling grauwe, kriskras door el-

kaar gesmeten huizen te zijn. Arendsoog nam de omgeving goed in zich op en in gedachten tekende hij reeds een plattegrond. Eerlijk gezegd viel de grootte van de stad hem mee. Uit de verhalen van Mrs. Franklin had hij zich een voorstelling gemaakt van Calamayor en hij verwachtte dan ook een uit de kluiten gewassen dorp te zullen aantreffen. Calamayor was echter kennelijk in de bijna dertig jaar, dat Mrs. Franklin in Arizona woonde, flink gegroeid en een 'grote stad' geworden.

Arendsoog grinnikte toen zij langs een onooglijke tasca (kroeg) reden, waar twee kerels in ratelend Spaans vertelden hoe zij over elkaar dachten! Ergens werd een kind wakker en schreeuwde met krijssende uithalen om zijn moeder.

Plotseling lieten zij de vuile, rommelige buitenwijk achter zich. De overgang was zo sterk, dat Arendsoog onwillekeurig zijn paard inhield en om zich heen keek. Ze bevonden zich nu kennelijk in de hoofdstraat, die volgens Mrs. Franklin naar het hart van de stad leidde.

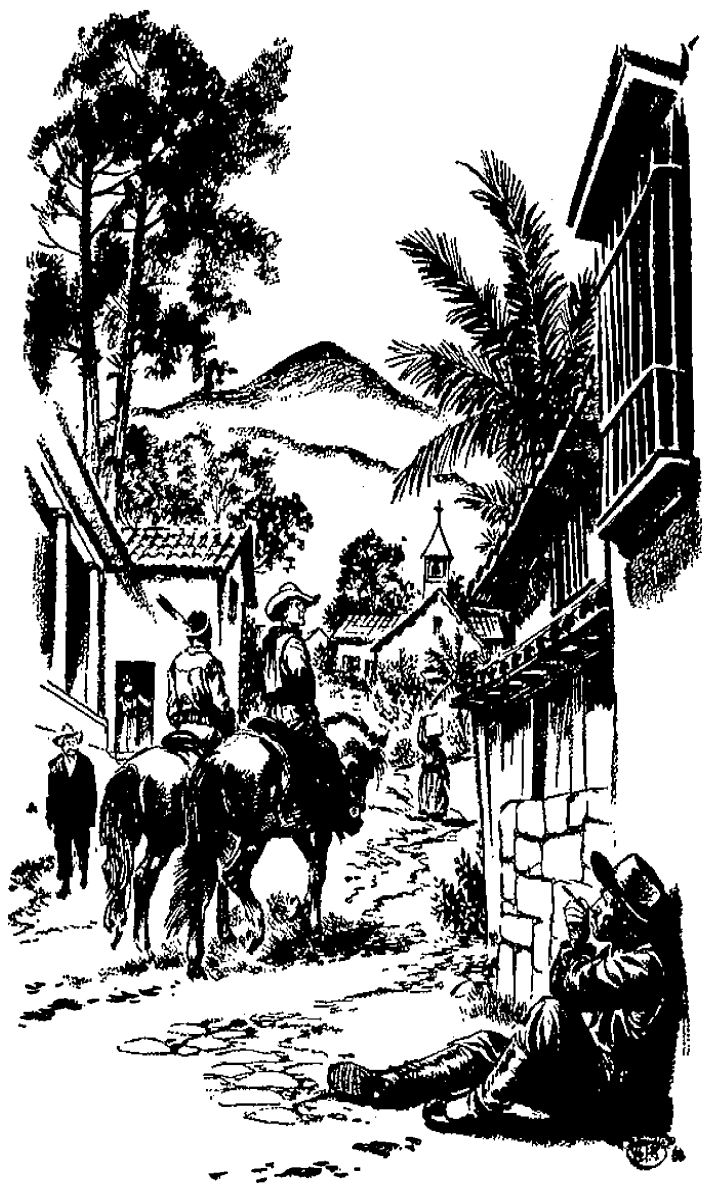
'Wat een verschil!' mompelde Arendsoog verbaasd. Hij wees naar de hagelwitte huizen en villa's, die langs de hoofdstraat gebouwd waren. Stapvoets reden zij verder. Af en toe passeerden zij een late voetganger, die hun dan nieuwsgierig aangaapte en nakeek.

Arendsoog ging vlak naast Witte Veder rijden. 'Je moet eens opletten hoe die mensen je aankijken. Er ligt niet alleen nieuwsgierigheid, maar ook wantrouwen in hun ogen... Ik geloof niet, dat de zuster van Mrs. Franklin overdreef, toen zij schreef, dat vele mensen de stad verlaten om hun bezittingen in veiligheid te brengen. Deze mensen leven onder voortdurende druk...'

'Mij ook gezien hebben,' beaamde de Indiaan. 'Zij zeer erg veel bang zijn!'

Ongeveer honderd meter verderop weken de huizen en winkels plotseling terug.

'Dat moet de Plaza Real zijn, het centrum van Calamayor,' meende Arendsoog, terwijl zij naderbij kwamen. Er waren hier veel mensen op straat. Lachend trok een groepje mannen van de ene taberna (bar) naar de andere. Was hun lach gemaakt? Probeerden ze hun angst achter dit vrolijke masker te verbergen? Arendsoog wist het niet, maar de schrik in de ogen van de mensen, toen zij de twee ruiters plotseling uit het duister van de hoofdstraat te voorschijn zagen komen, sprak boekdelen! Midden op het plein, dat omzoomd werd door machtige palmen, stegen onze vrienden af. Terwijl hij een sigaret draaide, keek

Arendsoog eens om zich heen. De ene kant van het bijna ronde plein werd gevormd door drie tabernas, een klein hotel, een bazar en drie of vier winkeltjes. Op de hoek van de zijstraat, die evenals de hoofdstraat op het plein uitkwam, hing een uithangbord: *Cochera* (koetshuis).

‘Ik denk, dat we daar onze paarden wel onder dak kunnen brengen,’ veronderstelde Arendsoog. Hij draaide zich om en onderwierp de andere kant van het plein aan een onderzoek. Ook hier werd de aandacht het eerst getrokken door tabernas, waaruit gelach en gezang klonk, begeleid door ritmisch handgeklap. Naast de tabernas stond een groot, uit witte natuursteen opgetrokken gebouw. Boven de brede, eikenhouten deur was een woord uitgehouwen in de stenen: *Ayuntamiento*.

‘Dat is het raadhuis,’ legde Arendsoog Witte Veder uit.

Een klein bordje naast de eikenhouten deur vertelde tenslotte nog, dat in dit gebouw ook de sheriff zijn kantoor had. Naast het raadhuis stond een even groot en mooi gebouw, waarin de Bank van Calamayor gevestigd was. Het laatste gebouw aan deze kant van het plein was de woning van een dokter.

‘Het ziet er niet slecht uit,’ vond Arendsoog, terwijl hij zich weer omdraaide naar Witte Veder.

‘Mij geloven Calamayor rijke stad zijn,’ was de Indiaan het met hem eens.

‘Maar kom,’ maakte Arendsoog een einde aan de eerste, vluchtige kennismaking met de stad, ‘we moeten voor vannacht nog onderdak hebben. Blijf jij hier even bij de paarden, dan ga ik informeren in dat hotelletje.’

Vijf minuten later was de cowboy weer terug. ‘Er zijn vier kamers in dat hotel en ze zijn alle vier leeg. Ik heb die kamer daar genomen, met dat balkon.’

Witte Veder kon tussen de palmbomen door nog net het balkon zien, dat Arendsoog aanwees.

‘Ik heb gezegd, dat we eerst onze paarden verzorgen,’ ging Arendsoog verder. ‘Volgens de eigenaar van het hotel kunnen we ze inderdaad in dat koetshuis brengen.’ Hij pakte de leidsels van Lightfeet en begon het plein over te steken. Hij voelde tientallen nieuwsgierige ogen in zijn rug prikken! Met de zadeltassen over de arm kwamen de twee mannen een kwartiertje later het koetshuis weer uit. Hiervandaan naar het hotel was nauwelijks twintig passen, constateerde Arendsoog tevreden. Je kon nooit weten of het nog eens van pas kwam, dat ze de paarden in hun nabijheid hadden! De eigenaar van het hotel was een

klein, dik mannetje, dat geen ogenblik stilstond. Dit was evenmin het geval met zijn mond en terwijl hij de deur voor zijn gasten openhield, ratelde hij aan één stuk door.

‘Buenas noches, señores! Buenas noches (goedenavond)! U treft het, dat u bij mij bent terecht gekomen, al zeg ik het zelf. Dit is het mooiste hotel van Calamayor, of misschien

wel van het hele district, al zeg ik het zelf. Mag ik u voorgaan, señores?’ Hij worstelde zich een weg tussen de tafeltjes door, waaraan mannen zaten te kaarten, te pokeren of alleen maar te drinken of te slapen. ‘Hierheen, señores,’ wenkte het mannetje, dat zich sneller dan Arendsoog tussen de tafeltjes door had gewerkt. ‘Het is op de eerste etage. De mooiste kamer van het hotel, al zeg ik het zelf.’

‘Het is wel lekker rustig, vlak boven de bar!’ zei Arendsoog grinnikend tegen zijn vriend.

‘Wat zegt u, señor?’ vroeg het mannetje, dat geen Engels verstond.

‘We zitten hier fijn, middenin de stad, al zeg ik het...’

Arendsoog kon zich nog net inhouden, maar zelfs Witte Veder, die geen Spaans verstond, was het niet ontgaan, dat zijn vriend bijna het stopwoordje van de hoteleigenaar overgenomen had.

De enige echter, die niets merkte was het mannetje! Het had het veel te druk met het opsommen van de goede eigenschappen van zijn hotel. Puffend als een locomotief stond de man bovenaan de trap. ‘Dat is uw kamer, señores.’ Hij boog als een knipmes, terwijl hij de deur, recht tegenover de trap, opengooide. Hij liet Arendsoog en Witte Veder voorgaan de stikdonkere kamer in. Dan dribbelde hij, nog steeds onvermoeibaar kletsend, achter hen aan. ‘Ik zal even licht voor u maken, señores.’ Hij stevende op de tafel af, pakte de lamp en begon de pit omhoog te draaien... Op dit moment gebeurde het!

Heel in de verte klonk een zacht gegrom, dat langzaam aanzwol tot een zwaar geblaf...

‘Ik kom zo bij u terug, señores.’ Arendsoog kreeg niet eens de tijd om iets te vragen, want een dreunende klap vertelde, dat het mannetje de deur al achter zich had dichtgegooid. ‘Daar zitten we dan, of liever gezegd, daar staan we dan,’ grinnikte hij. ‘U krijgt nergens zo’n ontvangst als in ons hotel, al zeg ik het zelf...’ Hij zocht in zijn zakken naar lucifers. ‘Nee,’ veranderde hij dan plotseling van gedachten, ‘we kunnen beter het licht nog even uitlaten!’ Hij liep de kamer door en deed de balkondeuren open. ‘Ik geloof, dat we met onze neus in de boter vallen...’ Hij luisterde enkele minuten naar het onheilspellende

geblaf. Het was inderdaad een angstaanjagend en griezelig geluid...

‘Dat geen hond zijn,’ meende Witte Veder stellig.

Arendsoog was het roerend met hem eens. Geen hond kon zo hard blaffen; dat bestond eenvoudig niet! Nogmaals luisterde hij aandachtig.

Als in golven kwam het geluid uit de bergen rollen. Eerst zacht... als een onderaards gerommel... dan aanzwellend... aanzwellend... Nu klonk het als het blaffen en het grommen van een kolossale hond... van een monster... Het geluid rolde over de huizen... verwaaide tussen de heuvels in het westen en stierf weg aan de onzichtbare horizon...

Arendsoog liep het balkon op en boog zich over de balustrade. Het plein was plotseling uitgestorven. De lichten in de tabernas waren gedoofd en overal werden de luiken voor de ramen gesloten. Een hond, die zich plotseling alleen gelaten zag, rende jankend door de hoofdstraat.

Calamayor was geklemd in de ijzeren greep van de angst...

Witte Veder had zich bij Arendsoog gevoegd en keek zijn vriend nu vragend aan. Maar ook Arendsoog wist geen verklaring voor het vreemde geluid. De wind deed de kronen van de palmen op de Plaza uiteen waaien en heel even zag Arendsoog een streep licht.

‘De sheriff is paraat,’ fluisterde hij. ‘Ik ben benieuwd wat hij gaat doen, want hij weet wat er gaat gebeuren als het geluid verstomd is...’

Tussen de bomen klonk, een schel gefluit en even later verscheen een ruiter midden op het plein. De sheriff float zijn mannen bij elkaar. Tot hun verbazing zagen onze vrienden, dat uit de zijstraten, die op het plein uitkwamen, groepjes mannen te paard te voorschijn kwamen. Zij behoorden kennelijk tot de burgerwacht, waar Nuri over geschreven had.

‘Toch is het wel een goede organisatie,’ fluisterde Arendsoog weer. ‘Die kerels hebben zich schuilgehouden in de zijstraten.’

Als zwijgende schimmen stonden de ruiters tussen de bomen, klaar om de bevelen van de sheriff op te volgen. Plotseling was het stil...! Een laatste gerommel rolde uit de bergen; het scheen een ogenblik sterker te worden, maar stierf dan weg tussen de huizen, als de tonen van een sombere kerkklok, die na het beieren bijna stil hangt en nog slechts af en toe een zware, diepe klank laat horen...

‘Ik kan me indenken, dat je daar de koude rillingen van krijgt,’ zei Arendsoog zacht. ‘Vooral als je het een paar maal in de maand hoort!’ Hij boog zich nogmaals over de rand van de balustrade. Het was niet

te geloven, dat nauwelijks tien minuten tevoren het plein nog had gebruist van leven. Nu heerste er een volmaakte stilte, die slechts af en toe werd verbroken door het zenuwachtige snuiven van een van de paarden.

‘Wij naar beneden gaan?’ vroeg Witte Veder.

Arendsoog gaf niet direct antwoord. Het was moeilijk om een beslissing te nemen. ‘Nee!’ zei hij dan. ‘Nee, we blijven hier. We kennen de stad nog niet, we kennen de sheriff niet, we weten niet hoe groot het aantal van die boeven is. Ik ben bang, dat we maar in de weg zouden lopen. Bovendien zouden ze ons wel eens voor twee van die schurken kunnen aanzien... De zenuwen van die mannen hier beneden zijn tot het uiterste gespannen en dan zitten hun vingers natuurlijk stevig om de trekker van hun revolver geklemd...!’

Witte Veder legde plotseling zijn hand op de arm van de cowboy. Zijn scherpe oren hadden een nieuw geluid gehoord. ‘Ruiters komen,’ fluisterde hij.

Arendsoog spande zijn oren in en even later hoorde hij het ook. Het klonk uit het westen, ongeveer uit dezelfde richting, waaruit Witte Veder en hij nauwelijks drie kwartier tevoren waren gekomen. Nogmaals luisterde hij scherp. Het hoefgetrappel kwam snel naderbij.

‘Dat zijn op zijn hoogst vier paarden,’ zei hij toen. ‘Zou dat die hele bende zijn of...’ Hij brak zijn zin af, omdat de sheriff het geluid nu ook gehoord had. Er klonken enkele bevelen, die onmiddellijk opgevolgd werden. Vlak langs de huizen reden de mannen dan in volle galop de hoofdstraat in, de onbekende ruiters tegemoet. De sheriff reed als een veldheer tussen zijn soldaten in het midden van de straat.

‘Ik weet niet wat het is...,’ mompelde Arendsoog, meer in zichzelf dan tegen zijn Indiaanse vriend. ‘Ik vertrouw het niet...’ Het hoefgetrappel van de paarden van de sheriff en zijn mannen klonk steeds verder weg.

‘Daar zij komen!’ zei Witte Veder plotseling.

Arendsoog keek zijn vriend een ogenblik verbaasd aan, maar dan drong het plotseling tot hem door dat de Indiaan gelijk had. Van de andere kant van de stad klonk het geluid van een grote groep ruiters.

‘Die paar ruiters, die uit het westen kwamen, moesten de sheriff en zijn mannen weglokken,’ begreep Arendsoog. Hij liep naar de hoek van het balkon en boog zich daar zo ver als hij kon over de balustrade. Hij kon nu tussen de bomen door juist in het andere deel van de hoofdstraat kijken.

In een snelle galop joegen de kerels hun paarden door de straat. Vlak voor het plein zwenkte de voorste man plotseling naar rechts en verdween in een zijstraatje. In een lange stoet gingen de anderen achter hem aan.

Van de plaats waar hij stond kon Arendsoog de kerels zien op het ogenblik, waarop zij in het zijstraatje verdwenen. 'Vier... zes... negen... twaalf... vijftien... achttien man,' telde hij. 'Achttien man plus de ongeveer vier man die de aandacht van de sheriff moesten afleiden... Het is toch eigenlijk te dwaas, dat tweeëntwintig kerels een hele stad terroriseren!'

Op het moment, dat hij terugliep naar het midden van het balkon, viel het eerste schot en even later leek Calamayor veranderd te zijn in één grote heksenketel. Het geknal was nu niet meer van de lucht en om de paniek onder de bewoners van het stadje nog groter te maken schreeuwden de kerels hun kelen schor.

Arendsoog voelde zijn vingers jeuken en maar nauwelijks kon hij zich beheersen. Hij voelde zich kwaad worden, vreselijk kwaad. Het was een vreemd soort woede. Woede vermengd met ergernis over de ongehoorde terreur, die de kerels over het stadje uitoefenden. Maar zijn aandacht werd alweer getrokken door iets anders. De sheriff, die te laat bemerkte had dat hij zich had laten weglokken, keerde met zijn mannen terug naar het centrum van de stad. Toen de voorste man van de burgerwacht het plein opreed, schoten in de verte, tussen de huizen van het noordelijk stadsdeel, de vlammen omhoog.

'Te laat!' mompelde Arendsoog. 'Ze gaan er vandoor.'

Het gekrijs van de kerels stierf langzaam weg, maar er kwam een ander geluid voor in de plaats: het jammeren van mensen die hun kostbaarste bezit, hun woning, in vlammen zagen opgaan.

'Misschien kunnen we helpen,' zei Arendsoog kort.

Witte Veder schrok van de toon, waarop zijn vriend sprak. En hij wist, dat Arendsoog in deze seconde gezworen had Calamayor van haar plaag te verlossen!

HOOFDSTUK 3

Schoten in het Echodal

Het liep tegen middernacht toen het grootste gevaar voor de aangrenzende huizen geweken was. Maar toen was van het huis, dat de schurken in brand gestoken hadden, ook niet veel meer over dan een smeulende hoop as.

Arendsoog veegde met zijn zwarte handen het zweet van zijn voorhoofd. De situatie was een ogenblik werkelijk kritiek geweest, toen de vlammen oversloegen naar een huis aan de andere kant van de straat. Reeds lekten kleine vlammetjes aan het rieten dak van dit huis, toen Arendsoog het gevaar zag. Zo snel als het weerlicht was hij met een emmer water het huis binnen gerend, de trap op gestormd en had nog net bijtijds de vlammen kunnen doven.

Moe en met pikzwarte gezichten dromden de mannen, die bij het blussingswerk geholpen hadden, samen in het nauwe straatje. Er werd geen woord gesproken. Woorden waren eigenlijk overbodig, want de ernstige gezichten van de sheriff en zijn mannen spraken boekdelen.

‘Dat is het twaalfde huis,’ viel dan plotseling een van de mannen bitter uit. ‘Als het zo blijft doorgaan is Calamayor over een jaar één grote hoop as...’

De sheriff haalde moedeloos de schouders op. ‘Ik weet het niet meer mannen... ik weet het werkelijk niet meer.

Jorge heeft gelijk. Als het zo doorgaat...’

De rest ontging Arendsoog, omdat Witte Veder hem aanstootte. ‘Het weer beginnen!’ fluisterde de Indiaan.

Arendsoog fronste de wenkbrauwen. Het was inderdaad zo! Nog voor een van de andere mannen iets gehoord had, hadden de scherpe oren van de Indiaan de zachte inzet van het lugubere concert opgevangen... Het geluid werd snel sterker en het duurde dan ook geen tien seconden meer of de anderen hadden het ook gehoord. Geschrokken keek men elkaar aan. Het was tot nu toe nog nooit voorgekomen, dat de bende tweemaal op één avond de stad binnenviel!

Tientallen nieuwsgierigen, die van een afstand de blussingswerk-